

VISSZAVADÍTÁS

Laza regényféle a kutyabőrrel, VI.

B. FOKY ISTVÁN

A KÓHALOM MENNYBEMENETELÉNEK MOLEKULÁRIS TITKA, VALAMINT DÉLALJ-KÍNOK TILINKÓRA ÉS SÁMÁNDOBRA

A Remete már hetek óta nyomorúságosan érezte magát pincelakájában. A hátba vájt odú ugyanis rendellenesen kezdett viselkedni: falai először csupán izzadni látszottak, majd lassú csordogálása kezdődött róluk az olvadó jégnek, hogy végül is aztán kis patakocskákban kezdett a víz utat találni magának a külvilági meredély felé. De a mondottak még nem is borzolták volna fel különösebben a lelkiállapotát, mivel tudta, hogy mi miért történik körülötte, hanem aztán amikor valamely belső morajlásfélét kezdett észlelni a Kamenita-hát belsejéből, az ismeretlen jelenségtől való félelmében már aludni sem tudott rendesen. A Vencétől Kóhalomra keresztelt hátban az olvadás beálltával különös dolgok mehettek végbe, mert amikor a korán induló fák, mint a fűz meg a cserjések levélkéi patkányfülnyiek lettek, a középkori leletekről elhíresült magaslatból olyan elemi erővel törtek elő a különböző szőlőfajták emberkarnyi vastagságú vesszei, hogy a Remete sehogy sem tudott megbirkózni a jelenség titkának megfejtésével.

– Valami molekuláris növényi forradalom folytán állunk hadilábon a Kamenita-háttal, s féltő, hogy a természet nagy bajt hoz ránk – mondta Yehuda a Remetének, amikor jól szemügyre vette a terépet.

– Ez volt a célunk, Yehuda! Azt akartuk, hogy az ősszőlős eluraldjék a dombon, és a kiállhatatlan büzt fölülmúlja gyümölcseseinek illatával!

– A szenteltvízhatás valamit megbolygathatott a génekben, hogy ilyen elemi erővel s felfokozottan munkálkodnak a növényi molekulákban ezek az ősi ösztönök – mondta Yehuda, majd már kissé távolabbról visszaszólt, hogy tud valakit, akinek biztos magyarázata lehet a jelenségre, és értekezni fog a titokról az illetővel.

A muzeológusok megjelenésével még inkább fokozódott a helyzet komolysága, mert nekik viszont állami papírjuk volt róla, hogy hozzáfoghatnak a további mentőátadásokhoz, azonban ilyen körülmények között, hogy a Kamenita-hát már szinte az őserdők képzetét keltették az emberekben, a régészek közel se tudtak menni céljuk tárgyához, nemhogy valamely komolyabb tevékenységre gondolhattak is volna.

– Ezt az őserdőféle szörnyeteget maga csinálta ide, és a Jóisten legyen rá a tanú, hogy magával fogjuk eltüntetetni a művét! – ordította a Remetére az egyikük, majd rendőrséget meg katonaságot is emlegetett, hogy minden karhatalmat ide rendeltet annak érdekében, ami az előbbi állapot visszaállítását illeti.

A hirtelen támadt baj kulminációja csupán még ezután következett be, ugyanis a most már emberlábszár vastagságú szőlővesszők a városi víztisztító berendezések irányába kezdtek lekúszni a Kőhalomról, s az ottaniak riadót fújtak annak érdekében, hogy a veszedelemnek mielőbb elejét vegyék. Csakhamar meg is jelent a helyszínen egy munkakülönítmény, melynek emberei motorosfűrésszel láttak neki a betolakodó, hatalmas szőlővesszők eltávolításához, közben olyasvalamit emlegettek, hogy a növény nedve vérpiros, mintha a levágott csonkokból emberi vér folyna, olybá tűnik nekik az egész összhatás. A motorfűrészesek végül még oda kényszerültek a nemzetközi autópút bekötő szakaszát is szabaddá tenni a hatalmas növényi csápoktól, hogy a forgalom ne álljon le a város és a jelzett út között.

A Remete behúzódott odújába az emberek elől, s azon gondolkodott, hogy mitévő legyen nyomorúságos helyzetében. Arra is gondolt időközben, hogy azért minden rosszban van valami jó is, és lehet, hogy a különös jelenség valamiben csak a hasznára lesz idővel, hacsak karha-

talommal nem távolítják el addigra a sajátjából, mondván és ítélkezvén, hogy közveszélyes a környezetére.

Egyet azért el kellett ismernie önmagának: a Kamenita-hát fenséges látványt nyújtott! A gyönyörű óriás-szőlővesszők, mint valami őserdei fák, magasra nyúltak és megvédték bármilyen betolakodó ellen. A lazának hagyott rész viszont kietlen, kopár volt s úgy ült meg a hát elején, mint hajgazdag fejrészen a korai kopaszodás jelensége.

– No, akkor isten! – köszönt be az önkormányzati fullajtár Aladin Gáspár személyében, aki innen volt, a Bájjin-hátról, s aki jól tudta, hogy a kellemetlen hír esetére is a Remete szívesen látja bármikor. – Itt lenne az elrendelés a hatalomtól, hogy tarvágás elé nézünk . . .

A Remete, aki eléggé meggyötörtnek látszott, hellyel kínálta a kissé távolabbi szomszédját, s arról kezdett beszélni neki, hogy már napok óta fő a feje, amiért akaratlanul összetűzésbe került szűkebb környezetével, ám a kissé távolabbiakat is ide értendő. Pedig milyen szépen kitervelték, hogy miként változtatják meg a táj képét és levegőjének illatát annak érdekében, ami a magánjog sérthetlenségét volt pillanatnyilag jelképesen igazolni, csakhogy a növényzet génmutációja belököpt a levesükbe, és most ekkora szerencsétlenséget akasztott a nyakukba.

– Nem ilyen lovat akartam – fejezte be eszmefuttatását a Remete.

– Hallod, hogy beszél a hegy? – kérdezte Aladin, akinek ragadványneve onnan származott, hogy egynéhány felesnek szolgálatára volt olymód is, amikor bizonyos megvilágítás szükségeltetett valamely tevékenységhez.

– A zene nyelvén, Gáspár! Merthogy tilinkón meg valamilyen dobon szólal az ereje a hát gyomrából – mondta a Remete.

– Akkor ennek valamelyest földöntúli akaratja is léssen, tisztelt szomszédom! – okoskodott a küldönc barátunk, és ösztökélni kezdte a másikat, hogy írja alá azt a papiroost, amivel a hatóság elrendeli a Kamenita-háton ama tarvágást.

A Remete fölülvizsgálta a hozzá küldött hivatalos átiratot, s miközben fejcsóválva igazolta látogatójának, hogy ennek bizony engedelmességet kell, körülményesen megnyálazta a tintaceruzát, amit Aladin adott volt a keze ügyébe, hogy aláírhasson, mikor a Búbánat ugatni kezdett, mintegy jelezve egy újabb látogató érkezését.

A Pópa volt a jövevény, aki Miniatyával érkezett nagy lihegve.

– Eszébe ne jusson aláírni, a Jóisten irtalmazzon nekünk! – jajdult a Miniatyából a fájdalom pillanatának némi öröme, hogy a Remete még nem kanyarintotta alá a kézjegyet.

– Úgy ám, mert mindenható a Jóisten! – kontrázott barátja szavára a Pópa, és mindjárt le is csüccsent, mint aki holtfáradt. – Hallottunk a közeledő bajról, és gondoltuk, hogy célba vesszük a sátánfajzatok akciójának elhárítását!

– Ezt meg hogyan gondolták az urak? – határozatlankodott a Remete.

A Miniatya is helyet keresett magának, s kiszusszantva mérgét, kissé juhászodva idegei csillapodtán, lassan, tagoltan mondta, hogy a helyhatósági küldönc agyához is eljusson a szentenciázó döntés:

– Ahol a titok megszólal, ott az ember legyen alázatos a természeti erők akaratóval szemben! Vidd Aladin Gazsi fiam azt a papírt a gazdának vissza, hogy az égiek akaratót az esendő ember vegye számba, és tekintse ezt végérvényesnek!

A nagy csendet csupán a külvilág zajhatása tette még nyomatékosabbá annak érdekében, hogy bizony van, ami visszafordíthatatlan és megfellebbezhetetlen, mert dolgozik a mindenség ereje elevenekben és holtakban, amiért bizony jó lesz belegondolni bárminemű csatározások elkezdésébe.

– Akkor isten! – köszönt el Aladin Gáspár a papírral, és amazok már mosolyogva fogadták emberük beszélgetését a Búbánattal, akinek olyasvalamiről áradozott odakint, hogy lesz ennek még börtje is, ha a hatóságok belevernek a nagybögőbe.

– Ezek pedig megjelennek – dörmögte a Remete.

– És kivel találják magukat szemben, tisztelt Marin? – kérdezte a Pópa, miközben jelentős pillantást váltott barátjával, a Miniatyával.

– A hívekkel, kedves Molcer úr, a hívekkel – világosította fel alkalmi házigazdájukat a Miniatya, majd hosszan arról tartott előadást, hogy tekintse a környék ezt a megmozdulást akár keresztes háború elleni mozgalomnak is netán, mert ahol templomépítés előtt állnak és harangot akarnak hozzá önteni, hogy mindenki meglegedésére belakja azt, ott nincs helye a gyarló emberi kicsinyeskedésnek, mégha a hatóságok felől jön is a kezdeményezés.

– A Jóisten hátacsckája az öt követőké, és ámen! – mondta a Miniatya, mint aki már elvetette gondját az esetleges bajnak, és azon van, hogy mielőbb valamilyen tevékenységre buzdítsa a többi.

A Pópa most igazán elemében volt. Gyors észjárására hagyatkozva, már azt fejtegette, hogy adott esetben ide kell csődíteni a híveket mindkét részről: a Miniatya ide következhet a Bájjin-hát embereivel, ő pedig majd a sándori körmeneteseket toborozza egybe, akik a Szentkút ünnepek alaphangját is szokták volt megadni. Ide kell rendelni a körmeneti zászlókat is, jöjjenek el a népi vallásos dalárdatagok mindahányan, s jó lenne, ha a bajnáti bunyevácok mellé még fősorakoznának a szeméttelenen böngésző magyarok és cigányok is, hogy számbelileg sokat mutathassanak.

– Mert a tömeg az mindig tömeg, mégha hús-vér fogyasztói árucikkekbe is áll össze! – fejezte be a Pópa rendelkezéseit, mint aki első számú hivatott ezen a helyen intézkedni.

Közben abban is megegyeztek, hogy nem ártana, ha valamilyen kiírásokkal is nyomatékosítanák az általuk hirdetett ígét. Megbeszélték a gondolatok lényegét, melyeket transzparensen közölnének a jövevényekkel, és pedig: hogy el a kezekkel a Szent-hegytől; a Jóisten hátacsckája magáé a Jóistené; arccal a jövő felé, itt minden az aprószenteké!

– Yehuda gyönyörűen tud írni, majd rá vár a feladat, hogy ezeket megcsinálja – mondta a Remete, és most már maga is hitte, hogy ilyen egybefogottan sikerre vihetik ellenállási manőverüket.

– A bentiek lépni fognak mielőbb, s nekünk résen kell lennünk, hogy időben is egerutat nyerjünk velük szemben! Ezért mondom, hogy mindenki lásson munkához, és bő két óra múlva újra itt legyünk a tettek mezején! – adta meg végső simításait az összhanghoz a Pópa, és már amott ment, mint akit kergetnek.

A Miniatya meg a vasúton túlra sietett, hogy összetrombitálja híveit a bájini oldalon.

A Remete pedig kiült a tavaszba zsarátnokai mellé, hogy friss levegőt szívjon és rendezze gondolatait. A látvány, ami körülvette, bizony nem volt valami bizalomgerjesztő: körülötte szanaszét hatalmas, óriáskígyókra emlékeztető szőlővenyigék heverték a motorfűrészesek keze nyomán, s odébb, a szennyvíztisztító tájékán pedig nagy hangú népség tárgyalta még mindig az előállt helyzetet. Csupán fenn, a laza mögötti szőlő-er-

dőségben trilláztak a gondtalan madarak és a napsütés csillámlása visszfénylett vissza a hatalmas, óriásira nőtt leveleiről a növényzetnek.

A Remete annyira a gondolataival volt elfoglalva, hogy észre sem vette Zsombor érkezését, aki a város felől jött kerékpáron, és teljes vadászati díszbe volt öltözve.

– Milyen vadra megyünk, apukám? – próbált a Remetével tréfálkozni, ahogy barátja mellé gurult macskapuhán, hogy a kutya se vehette érkezése nesztét. – Találkoztam a Miniatyával és mondta, hogy itt nagyvadra megyen majd a játék!

– Semmi bizonyosat se tudni, de hogy amazok karhatalmilag lehetetlenítenek el bennünket, abban bizonyos vagyok! – mondta a Remete.

– Állunk elibe, pajtás! . . . Annál is inkább, mivel a konkurencia is beindult: a Lukás-híd átmentési akció lent a Mlakán beindult, s van aki az évtized vállalkozásának merészeli titulálni!

– Hogyhogy?!

– Valahogy úgy, hogy ott kandeláberek ültetnek világításnak, és valamilyen vízesésfélén fogja minden újdonsült férj általvinni aráját a mennyek országába! – adta a bankot Zsombor a nagyobb a füstje a lángjánál akcióról, hogy minél jobban érzékeltesse a Remetével, mire készülődnek a bentiek.

A továbbiakban aztán már csak nagyokat hallgattak mindahhoz, ami hamarosan körülöttük készülődni látszott. Mert bizony csakhamar a Pópa megérkezett a sándori híveivel, miközben a városi szeméttelép felől érkezni látszottak hozzájuk a kommunális vállalat alkalmazottai kamionjaira felpakoltan, erősítésként két rendőrautó karhatalmival.

– Itt ma ütközetre van kilátás – mondta Zsombor.

– Egyoldalú lesz annak kimenetele, drága barátom – mondta a Remete.

A Miniatyá népes serege a város felől érkezőket követte, akik olyan hévvel mászták meg a Kamenita-hátat, mintha örökké rajta jártak volna. A Pópa is parancsot adott, hogy mindenki a fedélzetre, és a körmenetek zászlakkal meg a kórus tagjai, akik Yehuda transzparenszeit vitték, csakhamar ott sereglettek a Miniatyá tábora körül. Magvaszakadt beintett embereinek, s azok az előéneklésével rázendítettek a Mi Atyánk, Isten! kezdetű imádság megzenésített változatára, amihez a dallamot

egykor a vadász és építész Zsombor ügyeskedte össze, eredetileg tárogatóra és sámándobra írva kottáit.

Amazok alatt készülődtek motorosfűrészüket készenlétben tartva, a szennyvíztisztító bejáratánál, rendőrökkel erősítve. Szemlátomást az volt a helyzet, hogy csupán a karnagy hiányzott a hadjárat beindításához, aki a szóbelit végzi el az írásos parancs nyomán.

Az idő múlni látszott, de a városiak nem kezdeményeztek. Aztán nagy nehezen mégiscsak feltűnt a város felől egy akkora limuzin, hogy folyón közlekedő hajónak is nézhette volna a jámbor halandó, s belőle az elnök nehézkedett elő, meg néhányan a központi irányításból. A vendégek egyenesen a Remetééknek tartottak.

– Ennek valaki megissza a levét, Molcer Martin! – állt meg a Kerti Törpének becézett elnök a Remete és Zsombor előtt, mint aki nagyon is tudatában van, hogy emezeknek nemigen akarózik engedelmesskedni az önkormányzati parancsnak.

– Üljek meg a körüli tuskókat, mivel bársonyszékkel nem kínálhatom illendően az urakat – mondta a Remete, és amikor azok helyet foglaltak, szép nyugodtan arról kezdett beszélni nekik, hogy legyenek toleránsak az itteniekkel, mert a párbeszéd hiánya csak mindenkinek bajt okozhat, ő pedig se így se úgy nem veszíthet se réven, se vámon, mert egyszer lent és máskor fenn a kerék, minek utána mindenkivel megtörténhet annak oka, hogy lecsúszik a gödörbe. Miközben ilyeneket mondott némi színészi pózzal fűszerezve a Remete, a végén még arra is kitért, hogy jó ma egy békesség, mint holnap két rétesvég, és a helyhatóságin majd nehogy ámulatba essenek a városközpont székértolói.

– Elnök úr, én kiadom a végszót, engedelmevel! – türelmetlenkedett az ékes beszédű Szárity-leszármazott, akit mindenki csak Kisszáritynak mondott, és aki olyan minden lében kanál módjára, keverte a kártyákat a városi önigazgatásban.

– Várjunk! – intette le a Kerti Törpe a Kisszárityot. – Azt szeretném, ha a Molcer Martin úr kifejtené annak garanciáját, amitől ennek a vidéknek nyugta lesz a továbbiakban eme megbolygatott szituációban!

Közben a Fösöbú is közelebb ballagott a gyülekezethez, és miután a fenekére ült az elnök orra előtt, sírásra csorduló tekintetét a Kerti Törpe szemébe emelte, minek okán amaz ugyancsak feszélyeztetve érezte magát, s menten eszébe jutott a kutyáról a kereszten függő,

alázatos tekintetű Krisztus óriási hatása az emberekre Pilátussal ellentétben.

– Vidd odébb ezt a kinszenvedést innen! – mondta a Remetének.

A Remete az ölébe vette Búbánatot, és visszaülve helyére, annak fejét ágyékrészen a ruházata alá rejtette.

– Dolgozik a lelkiismeret, dolgozik – mondta annak utána csendesen.

Amazok tanácskozni látszottak. Főlemlítették a Pópát is meg a Miniatyát is, aki még mindig nem egyenlítette ki adózási tartozását a pálinkafőzés után. A városi kupaktanács aztán olyan határozatot hozott, hogy ha a Remete karban tartatja a hegyet, és onnan semminemű bántódás nem éri a közvetlen és távolabbi környezetet, akkor haladékat nyerhet bizonyos időre a határozat végrehajtásának elodázására.

– Ennek a feltételnek eleget tudunk tenni – szólt most közbe az építész, aki eddig jobbnak látta csendben lenni. – A visszavadítás némileg túlságosan jól sikerült, amit mi is belátunk, dehát kinek fordulhat meg előre a fejében, hogy a Kőhalom titka egyszer csak megmutatkozik, és ember legyen a talpán, aki gátat tudhat vetni üzemelésének?

– Ebben van valami, mint ahogy abban is, hogy várjuk ki a nóta végét – mondta az elnök, s ahogy jött, úgy is távozott hirtelenében a kísérelével. Elmenőben a kommunálisoknak csak intettek, hogy le vannak intve, és az akció lefűjva a továbbiakig.

Az elvonulók látványa bezzeg lezúditotta az itteni népséget a Kamenita-hátról, és amikor örömteli mámorban körülvették a színészt és az építészt, olyanfajta utcabálat rendeztek hirtelenében a tiszteletükre, mint akik megmentették az emberiségnek a földet.

Már lassan esteledett, amikor szinte mindenki elment. A Remetével csupán a Pópa, a Miniatyá és Zsombor maradt a tetthelyen, hogy megbeszéljék a legfontosabbat: a titokzatos jelenség életben tartását!

– Mármint a hátból kiszüremlő zenemoraj előállításáról lenne szó, ha jól értelmezem? – kérdezte Zsombor.

– Igen, igen – igyekezett az építészben mielőbb tudatosítani a tényeket a Pópa. – A Remete valamilyen morajló zenét hallott, és abban a tilinkó meg a sámándob jelenlétét tudhatta fölfedezni!

– Dobom van, tilinkót meg beszerzünk – mondta Zsombor, aztán kifejtette, hogy a pincelakásból jól fölhallatszik majd a zene, és semmi

kétsége nem férhet senkinek annak tényéhez, hogy maga a hát működik ilyen muzikálisan. Hirtelen ötlettel időzött aztán a maga dolgán:

– Már tervezem a romtemplomot, és minden apait és anyait beleadva, nyugodtan mondhatom nektek, hogy ide varázsoljuk a képében minden rosszak rosszának leállítását, s ezen a helyen a jónak kezdete lesz.

– Az emberekkel mi fog történni? – kérdezte a Miniátya.

– Melyikekkel?

– Azokkal, akik nem akarnak megtérni?

– Azokat az olajfák hatásának vetjük alá – mondta a Remete, és röviden főlvázolta a Tintás által teremtett ötletet, minek okán a hát szegélyére talajostul átmentett példányai kerülnek majd a jóságos rendeltetésűeknek, s azok alatt minden bizonynal a legelvetemültebb haramia is szelíd báránnyá kezesül.

– Nekem csupán még az nem egészen világos, hogy az a bizonyos zene, ami a dombból árad, vajon milyen költésű lesz? És ki írja meg? – kérdezősködött végül a Pópa.

– A zene délalji lesz – mondta a Remete.

– Ezt értelmezni kellene – követelőzött a Miniátya.

– Délalj az itt lenne, ezen az átkozott részen – mondta a Remete. – De mondhatnánk északdélnek is, abba se sántulna bele senki.

– És a Kamenita-hát kínjairól szól majd, mint amikor csak nyög az ember a sok teher alatt, és kínjában valamilyen dallamhoz hasonló jajongást hallani tőle – mondta Zsombor, az exzenész.

Mindhárman aztán nagy hirtelen elmentek, mint akiknek valamilyen halaszthatatlan dolga lett volna a sötétedés beállta előtt.

Csend és nyugalom ült ki a környékre, és a Remete most úgy érezte, hogy ez a mérhetetlen nagy világszínpad újra belépett az életébe, pedig attól való menekültében sikerült kissé félrehúzódnia a megpróbáltatások elől.

A rendőrökcsi fénycsóvája vakította el hirtelen a Remete látását, ahogy megállapítani igyekezett, hogy kiknek van még a mai napon esetleg dolga errefelé.

A két rendőr magabiztosan jött az egyedül üldögélő férfihoz. A Remete Fakabátot innen ismerte a környékről, mert mindig itt járőrözött deviáns fiatalok után kutatva.

– Estét! – mondta a Fakabát.

- Maguknak is – mondta a Remete.
- Molcer úr, felkérésünk van a kapitányság részéről, hogy hármasban vegyük az irányt odafelé . . .
- A Kamenita-hát miatt?
- Nem egészen . . . Valami baj történt a famíliában! – mondta a másik rendőr, és fogta a kutyát, hogy azt is magukkal vigyék netán.
- Köszönöm, hogy gondját viseli – mondta a Remete, és velük indult a járőr kocsihoz. – A família melyik ága tört derékba, ha nem lennék indiszkrét, uraim?
- A legidősebb! – mondta a Fakabát, s volt valami tónusa a hangjának mindabból, ami a legrosszabbakat sejteti.
- Szóval a nővérem? – kérdezte most már remegő szájszéjjel a Remete.
- Két napja senkinek se jelentkezett, s karhatalommal mentünk be a lakásába – mondta a Fakabát, majd útjára indította a rendőr kocsit.

(Folytatjuk)